

Rump: Jeg tillader mig at foreslaa, at dette Lovforslag henvises til det Udvalg, som besluttedes nedsaet angaaende Gendarmeriloven.

Uden Forhandling

vedtoges dette Forslag med 37 Stemmer mod 10.

Derefter fulgte

Første Behandling af Forslag til Lov om en Fbrøgelse af de Tilførdnede og Udbeltingernes Antal i Rjøbønhavn.s Kriminal- og Politiret.

(Lovforslaget findes i Tillæg A., Sp. 3231—32).

Sagen fattes under Forhandling.

Ingen begjærede Ordet.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges med 39 Stemmer mod 8.

Rump: Jeg tillader mig at foreslaa, at dette Lovforslag henvises til det samme Udvalg som de to foregaaende Sager.

Uden Forhandling

vedtoges dette Forslag med 38 Stemmer mod 10.

Den næste Sag var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ansvar for Indholdet af Dagblade og Ugeblade m. m.

(Lovforslaget findes i Tillæg A., Sp. 3233—36).

Govs: Jeg skal i Anledning af dette Forslag, der paant forelægges for dette Thing, erindre om, at det gaar ud paa at hemme et Misbrug, der havde udviklet sig under Lø af den gjældende Presselovgivning, nemlig det saakaldte Straamandsvæsen eller Uvæsen. Af det Udvalg, som Landstinget i en tidligere Samling nedsaatte angaaende denne Lov eller dette Lovforslag sluttede

Flertallet sig til Lovens Princip og foreslog kun nogle mindre Ændringer deri, som ganske holdt sig til Grundtanken. Denne Overbevisning, som Udvalgets Flertal havde, at det ikke gif an at lade et Misbrug af den gjældende Presselovgivning af den Art bestaa uhemmet, antager jeg, var bleven delt af Thingets Flertal, hvis Sagen var kommen til Afstemning i dette Thing. Jeg tror endog saa, at Misbrugets Bestaafenhed og dets Utillbørlighed er saa indlysende, at det ikke skulde være vanskeligt at komme til en overensstemmende Opfattelse ogsaa med de Medlemmer af Thinget, som have en anden politisk Opfattelse, end Flertallet af Udvalget havde, naar det overhovedet kunde lykkes med de politiske Modstandere at komme til en saaglig Forhandling om dette Emne. Naar Forslaget nu atter foreligger til Forhandling i dette Thing, fastholder jeg for mit Vedkommende stadig den Opfattelse og lægger ogsaa Thinget paa Hjerte at fastholde den, at et saadant Misbrug af den gjældende Presselovgivning ikke bør taales, men bør hemmes, og at der derfor er al Anledning for dette Thing til at gjøre Sit til, at det kan gaa over som en varig Bestaaendel i den gjældende Lovgivning. Jeg griber Leiligheden til at udtale, at jeg ikke tror, at Landstinget ret vel kan blive staaende ved at tage alene det enkelte Punkt, det enkelte Misbrug af den gjældende Lovgivning vedrørende Presseforholdene under Overveelse. Der har i Løbet af de Aar, som ere forløbne, og særlig i Løbet af de Aar, der ere forløbne, siden denne Lov udkom som foreløbig Lov, udviklet sig en Række andre Misbrug særlig i Dagspressen, for hvilken Ansvar delvis er næsten illusorisk, dels er saa vanskeligt at komme til at gjøre effektivt, at jeg tror at maatte sige, at den gjældende Presseordning i Henseende til Tilbagevisning af saadanne Handlinger er usuldkommen og baade formelt og reelt lader Væsentligt tilbage at ønske, naar man virkelig skal gennemføre, hvad Grundloven vil, ikke blot det, at der skal være fuld Frihed til ved Trykken at offentliggjøre sine Tanker, men at ogsaa dette skal være under Ansvar for Domstolene. Jeg tror at turde sige, at paa visse Punkter i det Mindste er den danske Lovgivning maaske for Tiden den svageste i Retning af at byde virkelig Beskyttelse for de Interesser, der have Krav derpaa, svagere end maaske nogen anden europæisk Lovgivning. Der kunde være Grund til — men jeg erkjender, at det vist vilde overstige Kræfterne — at tage Sagen op paa den Maade, at reise hele Spørgsmaalet om den gjældende Presseordnings Princip, om